

Kolev András

Melankólia

*Elkeseredett madarakat láttam tegnap este,
a fű a sárral átitatta magát.
A macskalány cirmos kandúrját kereste,
az úton részegen dülöngélt két barát.*

*Vészes borongás vánszorgott át a tájon,
izmos szívekbe szúrt egy rozsdás, ócska kés.
A fény megindult, hogy aztán félreálljon,
s néhány tekintet nem volt több, mint tettetés.*

*Az ég, mert úgy akarta, színtelenre váltott,
és nem hegedtek a lüktető sebek.
Hol többen voltak, egy ittragadt megállt ott,
és félve mondta csak, nem jó itt köztetek.*

*Kérges tenyérben fonnyadt virág kesergett,
egy félmosoly két könnycsepp között lapult,
Meggörnyedt vállra az „éppmost” ejtett terhet,
s a holnapokra pisztolyt fogott a múlt.*

Feléd menet

*Volt rengeteg, de mára nincs több titkom;
egyik zsebemben sem maradt papír.
Te messze fent, én közben éppen itthon,
mégis lehetsz, ki újra szóra bír.*

*Feléd menet, tudod, megálltam itt-ott;
majd hirtelen sötétkék este lett.
A lámpafény, ha olykor rám kacsintott,
elhittem azt: Te mindenek felett.*

*Máskor megint könnyebb volt megtagadnom
a számtalan sok rám hagyott ígét.
Elszédített: forgott a föld alattam,
és összefolyt a mit, miért, miképp.*

*Egy pont után hangod megszólalt bennem,
s habár magam félig sem ismerem;
Tőled tudom: élnem több, mint lennem,
s nem félem azt, majd vár egy szűk verem.*